

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 30 listopada 1922 r.

**w przedmiocie domów bankowych i kantorów
wymiany na obszarze Ziemi Wileńskiej.**

Na mocy art. 13 ustawy z dn. 23 marca 1920 r. o nadzorze nad przedsiębiorstwami bankowymi i kantorami wymiany (Dz. U. R. P. № 30 poz. 175) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 1922 r. w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej ustawy z dnia 23 marca 1920 r. o nadzorze nad przedsiębiorstwami bankowymi i kantorami wymiany (Dz. U. R. P. № 78 poz. 713) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, pragnące uzyskać koncesję na otwarcie i prowadzenie domu bankowego lub kantoru wymiany powinny złożyć w Ministerstwie Skarbu odpowiednie podanie.

Podanie to winno zawierać:

- 1) imię i nazwisko petenta, jego zawód i stałe miejsce zamieszkania,
- 2) projektowane brzmienie firmy przedsiębiorstwa i wskazanie miejsca jego siedziby,
- 3) wysokość kapitału zakładowego,
- 4) rodzaj i zakres operacji.

§ 2. Koncesji udzielać się będzie tylko pełnoletnim i nieposzlakowanym obywatelem Rzeczypospolitej; w tym celu do podania wyżej wymienionego należy załączyć:

- 1) świadectwo władzy policyjnej stałego miejsca zamieszkania petenta, że jest on obywatelem polskim i liczy przynajmniej 21 lat życia,
- 2) świadectwo o niekaralności i nieznajdowania się petenta pod sądem lub śledztwem,
- 3) świadectwo właściwego sądu okręgowego, że petent nie ma ogłoszonej upadłości,
- 4) dowód fachowego uzdolnienia do prowadzenia zamierzonego przedsiębiorstwa,
- 5) dowód, że projektowany kapitał zakładowy został w gotówce lub polskich papierach procentowych złożony do miejscowej kasy skarbowej do depozytu na rachunek Ministerstwa Skarbu.

§ 3. Jeżeli dom bankowy lub kantor wymiany ma powstać pod postacią spółki firmowej (jawnej) lub komandytowej — to do podania wymienionego w § 1 powinien być dołączony wierzytelny odpis umowy spółki. W tym wypadku przepisy zawarte w ust. 1—3 § 2, dotyczą również wszystkich spółników osobiście odpowiedzialnych.

§ 4. Wszystkie domy bankowe i kantory wymiany na obszarach w § 14 niniejszego rozporządzenia wymienionych, czynne przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, nie mogą nadal istnieć prawnie.

Właściciele takich przedsiębiorstw, o ile pragną prowadzić je nadal na warunkach określonych powyżej wskazaną ustawą, powinni złożyć w Ministerstwie Skarbu podanie zawierające:

- 1) brzmienie firmy przedsiębiorstwa, dokładny adres siedziby głównej i oddziałów,
- 2) imię i nazwisko właściciela,
- 3) wysokość kapitału zakładowego i kapitałów zapasowych przedsiębiorstwa,
- 4) rodzaj i zakres prowadzonych operacji.

Do powyższego podania należy dołączyć:

- a) wierzytelny wyciąg z rejestru handlowego,
- b) dowody, stwierdzające czas powstania i istnienia przedsiębiorstwa,
- c) bilans za r. 1921 oraz miesięczne bilanse surowe za miesiące 1922 r., które upłynęły do dnia wniesienia podania,
- d) dokładny wykaz zatrudnionych w przedsiębiorstwie zarządzających, prokurentów i innych pracowników, oraz dokumenty ich dotyczące, a wyszczególnione w art. 2 ust. 1—4 niniejszego rozporządzenia,
- e) oryginały lub uwierzytelnione odpisy dokumentów, na których podstawie przedsiębiorstwo było dotychczas czynne.

Osoby, których przedsiębiorstwa były już czynne w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, winny udowodnić bilansem posiadanie minimalnego kapitału zakładowego, wymaganego w myśl § 5 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Najmniejszą wysokość kapitału zakładowego (art. 3 ust. 2 powołanej ustawy oraz § 1 ust. 3 i § 4 ust. 3 niniejszego rozporządzenia) określa się:

dla miast:	W sumie marek polskich	
	dla domów bankowych	dla kantorów wymiany
Wilna	500.000	250.000
Święcian, Oszmiany, Braślawia	300.000	150.000
dla wszystkich innych miast	200.000	100.000

§ 6. Koncesja upoważnia do prowadzenia tylko jednego przedsiębiorstwa; dla każdego oddziału uzyskać należy osobną koncesję w myśl warunków ustawy z dnia 23 marca 1920 r., oraz niniejszego rozporządzenia jak dla samoistnego przedsiębiorstwa.

§ 7. Przedsiębiorstwa, czynne przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, powinny podanie o koncesję wnieść do Ministerstwa Skarbu najpóźniej przed upływem jednego miesiąca od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia. Przedsiębiorstwa, które w powyższym terminie takiego podania nie złożą, mają obowiązek przystąpienia do likwidacji swoich interesów i zamknięcia przedsiębiorstwa w terminie przewidzianym w § 10 ust. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Przedsiębiorstwa istniejące, które w terminie przepisany w § 7 złożyły podania o koncesję na dalsze ich prowadzenie, mogą być czynne dalej, aż do czasu rozstrzygnięcia podania przez Ministerstwo Skarbu (§ 9).

§ 9. Na wniesione podanie każdy petent otrzyma rezolucję pisemną. Petenci, których podania będą uwzględnione, powinni w przeciągu dwóch tygodni od daty zawiadomienia złożyć w miejscowej kasie skarbowej specjalną opłatę w złocie w stosunku 1% od kapitału zakładowego w monetach złotych wartości imiennej, obliczając wartość tychże monet według tabeli załączonej do art. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 lutego 1920 r. w sprawie płacenia cła od niektórych towarów w złocie (Dz. U. R. P. № 19 poz. 98) oraz kaucję, przewidzianą w art. 6 ustawy z dnia 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 175). Po złożeniu właściwych tego dowodów petent na ich podstawie otrzyma stanowczą koncesję, zdeponowany zaś kapitał zakładowy zostanie mu zwrócony.

Kaucję składać można w gotówce lub polskich państwowych papierach procentowych, należy zaś wnieść ją do miejscowej kasy skarbowej do depozytu Ministerstwa Skarbu.

Przedsiębiorstwom istniejącym, które już uiszczyły opłatę w złocie przy uzyskaniu koncesji od b. władz Litwy Śródkowej, może być ta opłata przy wydaniu nowej koncesji zaliczoną. W tym wypadku do podania o nową koncesję załączyć należy dowody na wpłacone złoto za koncesję, wydaną przez b. władze Litwy Śródkowej.

§ 10. Petenci, których podania będą odrzucone, mają obowiązek w ciągu 14 dni po doręczeniu im rezolucji odmownej (§ 9) odebrać w Ministerstwie Skarbu załączniki do podań.

Właściciele istniejących domów bankowych, którzy nie otrzymają zatwierdzenia koncesji, mają obowiązek w przeciągu czterech miesięcy od daty orzeczenia o odmowie zlikwidować swoje przedsiębiorstwo i zamknąć je. Istniejące kantory wymiany, których koncesji nie zatwierdzono, powinny być zamknięte w przeciągu jednego miesiąca od daty orzeczenia o odmowie.

Terminy te nie mogą być odraczane.

Likwidacja, lub zwinienie przedsiębiorstwa, nieprzeprowadzone we właściwym terminie, pociąga za sobą odpowiedzialność w myśl art. 10 ustawy z dn. 23 marca 1920 r.

§ 11. Ustanowienie prokury lub pełnomocnictwa do zarządzania domem bankowym lub kantorem wymiany, oraz wybór członków zarządu takiego przedsiębiorstwa, o ile ono zostanie zorganizowane w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, podlega zatwierdzeniu Ministra Skarbu.

§ 12. Domy bankowe obowiązane są:

- 1) przedstawiać do Ministerstwa Skarbu bilanse roczne i miesięczne: roczne—najpóźniej w terminie 3-miesięcznym po zamknięciu roku operacyjnego, miesięczne zaś w terminie 15-dniowym po upływie ostatniego miesiąca,
- 2) ogłaszać bilanse roczne w terminie przewidzianym dla składania ich w Ministerstwie Skarbu (ust. 1) w „Monitorze Polskim”,
- 3) wywieszać bilanse roczne i miesięczne w lokalu przedsiębiorstwa (centrali i oddziałach) na widocznym miejscu.

§ 13. W lokalach domów bankowych i kantorów wymiany należy na widocznym miejscu wywieszaćienne kursy giełdowe.

Każdemu klientowi należy przy operacjach wymienionych wydawać kwit z wyszczególnieniem sumy, kursu i daty transakcji.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego Ziemi Wileńskiej i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie rozporządzenia w przedmiocie domów bankowych i kantorów wymiany, które na tych obszarach obowiązywały.

Minister Skarbu: *Jastrzębski*